

РОМАН ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

GUILDWARS™

ВОЙНАТА НА ГИЛДИИТЕ

МОРЕТО НА СКРЪБТА

КОБАЯ МАРИНЕР В ЕПИЧНА БИТКА С ДРАКОНА ЗАЙТАН

РИЙ СЪОСБИ

РИЙ СЪОСБИ

ВОЙНАТА НА ГИЛДИИТЕ
Морето на скръбта

Guild Wars: Sea of Sorrows

by Ree Soesbee

Originally published by Pocket Books, a Division of Simon & Shuster, Inc.

Copyright © 2013 by ArenaNet, Inc. All Rights Reserved. NCsoft, the interlocking NC logo, ArenaNet, Guild Wars, Guild Wars 2, Sea of Sorrows, and all associated logos and designs are trademarks or registered trademarks of NCsoft Corporation.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever.

© Емилия Карастойчева, превод от английски

© Димитър Стоянов – Димó, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-291-4

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

Рий Съосби

Войната на гилдиите
Морето на скръбта

ЕРА

*На моята приятелка Емили Сингър,
чиято смелост ми помага да вдъхновявам другите*

Първа част

1219 след Преселението на боговете

*Няма да познаеш бурята, докато не обядиш вятъра
под мразовити, почернели небеса,
докато не препуснеш по вълните
с мълния, просветваща в очите.
Смъртта се смее в мачтите и във платната
и кървавото слънце не изгрява.*

„Устоявай на бурите“
(тирианска моряшка песен)

1.

Остър вятър облъхна Лъвската арка – любопитен потомък на студения океански повей и топлите южни ветрове, родени на сушата. Защура се из градските улици, шепнейки пред праговете и в тесните алеи. Студеният сезон се бе проточил и по неподвижните локви между камъните блещукаше лед. Ала дори в Крита зимата отстъпва място на пролетта.

Вятърът се усили и корабите в пристанището се полюшнаха и потрепериха тревожно, трополейки по напоените със сол греди на доковете. От сива вълна с бяла грива бликна пяна и окъпа острите черупки на мидите по корпуса на могъщия галеон. Моряците притиснаха шапките си, търговците сграбчиха стоката си и я придърпаха по-наблизо. По мостика

на големия кораб бързо се спусна младеж, привел глава срещу вятъра.

– Благодаря за работата, Вост! – извика той и махна с ръка.

Ускори ход и залитна, но продължи напред, сякаш не усещаше побеснелия насрещен вятър. Вехти възкъси панталони се усукваха около глезените му; той стъпваше уверено по солените дъски въпреки напуканите кожени подметки и излинените шевове. Утринните лъчи озаряваха водата и блещукаха по месинговите халки и железните вериги на котвите, а отблясъците им танцуваха по дългите палуби.

Възрастният мъж, застанал до перилата на масивния галеон, вдигна ръка в отговор, усмихна се с напуканите си устни и извика:

– Сигурен ли си, че не искаш да отплаваш с нас, Коби? Имаме много койки, а в открито море един юнга със зорки очи винаги е необходим!

– Съжалявам, Босун Вост, но не мога! – помахна пак Кобая. – В града ме чака красиво момиче.

– Момиче? Ха! Браво, на теб, млади момко! – засмя се възрастният мъж. – Ще се видим на хоризонта тогава.

– Ай, ай, Вост. Пази се!

Младежът прескочи щайга, захвърлена пред мостика, и тръгна към брега, пробивайки си път сред рибарите по оживения кей. Подсвиркваше си, прескачаше кофите на рибарите, провираше се между мрежите, провесени да съхнат, и се шумуваше между забързаните моряци.

Беше кльошаво момче, току-що прекрачило прага на детството, с дълги крака и тичаше, сякаш под нозете му гори пожар. По-висок от връстниците си, Кобая още не се бе източил докрай и бягаше като жребче, което тепърва се учи да препуска. Сламенорусата му коса падаше на челото. Будни сини очи блестяха върху опаленото от слънцето лице, озарено от ослепителна усмивка. Недодялаността на юношеството не скриваше красивите му черти, които издаваха решимост и остър ум.

Кобая подмина края на дока, снишавайки се под дървена дъска, служеща като импровизиран мостик. Скочи върху един от дървените колове на кея и с още един скок се озова върху втори, който стърчеше над пясъка. На трийсет стъпки над скалистия бряг той поспря да се наслади за миг на гледката.

Доковете на Лъвската арка се протягаха като пръсти от пясъчния бряг към океана. Зад тях се издигаше голям каменен град с древни сгради, обагрени в бяло и жълто от утринното слънце. Плаха зеленина осейваше околните зъбери, а отвъд внушителния силует на града, далеч навътре в сушата, към небето се извисяваха планински върхари. Градът се възправяше тук, откакто човеците бяха колонизирали критяните – като каменен символ на кралството и на цивилизацията.

Кобая се усмихна и усети как вятърът го блъсва в лицето. Долови горчивото ухание на морето и бледия сладостен аромат на първите филизи, избуяли в градските градини и в околните поля. Втурна се към улиците на града, подскачайки безстрашно по високите купища щайги, струпани край кея, докато най-сетне стъпи на твърдата пръст под тях. Пое по тесните, лъкатушещи улички, покрити отначало с тънък слой пясък, а после с павета и с градска мръсотия. Кобая бързаше, сякаш Грент, богът на смъртта, го гони по петите. Не спря, докато не се блъсна в непоклатима стена от кръв и плът.

Застаналият пред прага на „Айрън Танкърд“ широкоплещест мъж протегна ръка пред вратата и препречи пътя на младежа. Шапката, нахлупена ниско над тъмните му очи с подпухнали клепащи, ги пазеше от слънцето и същевременно му придаваше неотменно намръщен израз.

– Тъй, тъй... – По лицето на мъжа се разля подла, крива усмивка. – Ето те и теб, Кобая! Закъснял както винаги. – Гостилничарят протегна длан и блъсна момчето назад. – Вече не си добре дошъл тук.

– Джейкъб! – възкликна Кобая с подкупваща усмивка. – Знаеш, че не съм виновен. Помагах на пристанището. Това рехме „Неукротимия“. Ще отплава утре призори и...

– Глух ли си? – озъби се мъжът, а тъмното му лице почервения от гняв. – Изчезвай оттук!

– Едната щайга се счупи – заобяснява припряно младежът и понечи да се шумугне дръзко под мускулестата ръка на мъжа, разчитайки на уменията си, получени по градските улици, където бе преминало детството му. – Наложил се да събирам всичко, та стоката да не се измокри. Няма да се повтори!

Гостилничарят го сграбчи за колана и го избута навън.

– Все тая! – Устните му се разтегнаха в усмивка и разкриха дълга редица остри алигаторски зъби. – Уволнен си. Не ми

трябва някой да мете подовете, след като пристигне клиентелата.

Кобая пребледня.

– Джейккъб... недей. Трябва да работя. – Събра умолително длани, в погледа му имаше отчаяние. – Хайде. Успя да ме сплашиш. Пусни ме сега вътре. Днес ще измета безплатно.

Кобая се пресегна плахо към дръжката на метлата, облегнатата до входната врата, но Джейккъб склочи безмилостно пръсти около китката му.

– Омръзна ми, Кобая! Край! – Гневът му попремина. – Знаем колко ти е трудно да издържаш семейството, но аз не правя подаяния, момче. – Кобая отвори уста да възрази, но той го блъсна назад и пусна рязко китката му. Кобая залитна и гостилничарят процеди през зъби: – Изчезвай, преди да заиграят юмруците!

Минувачите измерваха момчето със строги, безпощадни погледи. Някой промърмори:

– Мързелива пасмина! Безполезни лентяи!

Други клатеха глави или шушукаха подигравателно. Жена в пишна рокля хвърли на пребледнялото момче поглед, който би сварил яйце. Кобая не им обръщаше внимание. И по-лоши думи беше чувал.

Едва успя да удържи разтрепераната си брадичка и да си придаде невъзмутимо изражение, отдалечавайки се от крайбрежния бар. Смехът на Джейккъб отекуваше в ушите му, но не можеше да се сравни с това, което го очакваше. Бе изгубил работата си. „Неукротимия“ щеше да отплава утре и припечеленото от галеона също щеше да изчезне. Малко кораби се доверяваха на улични хлапета да товарят ценна стока. Не се намираше лесно работа в оживения град, ако не владееш занаят. Кобая щеше да остане без препитание. С шест сребърни монети в джоба трябваше да се върне у дома и да ѝ обясни какво се е случило.

Хората сновяха по улиците на Лъвската арка и подминаваха равнодушно момчето с непокорната коса. Красотата на града не бе помръкнала, слънчевите лъчи продължаваха да озаряват Лъвския залив, осветяваха варовиковите скали на Лъвската порта, остров Орлови нокти и заоблените бели вълни в далечното Море на скръбта. Но той вече не ги виждаше. Чуваше звънците в пристанището, сигнализиращи за

пристигането и отплаването на корабите. Бели платна се мержелееха на хоризонта като морска пяна. Лъвската арка бе прекрасен град... ако имаш пари да му се наслаждаваш. Без тях отвсякъде лъхаше студенина.

Въпреки това Кобая се усмихна при вида на най-прелестното нещо в града. Не беше скулптура или великолепна сграда. Не беше слънцето, нито морските вълни, нито дори сияйното злато. Беше момиченце, приклекло в канавката край Разбойническото шосе. Четиригодишното дете си играеше с червей, гърчещ се в разкаляната пръст, но вдигна очите си с цявят на безоблачно лятно небе и погледна Кобая.

– Коби! – възкликна момиченцето и радостна усмивка озабри изцапаното му лице.

Остави червея на мира и се хвърли в обятията на Кобая, увивайки ръце около врата му, сякаш да се покатери върху раменете му. Той се засмя и я завъртя във въздуха, като внимаваше да не събори дрипавата ѝ парцалена кукла. От преждата върху главата ѝ бяха останали само няколко рехави кичура, а роклята ѝ беше боядисано парче зебло, но детето я притискаше ревниво към гърдите си.

– Здравсти, Биви. Добре ли спа?

Сестра му не отговори веднага. Подаде му куклата и настоя:

– Целувка за Пола!

Кобая целуна послушно куклата по челото и я върна на момиченцето. Едва тогава то отговори тихо:

– Не... – Сви устни и издаде долната като половинка от зряла слива. – Сънувах комари.

– Кошмари ли, Бивиан?

Кобая залюля леко сестра си и русите ѝ къдрици погалиха пухкавите ѝ, оплескани с кал бузки. Тя го улови здраво за врата и отпусна глава на рамото му. Извезаните устни на куклата се усмихваха чаровно, а очите ѝ от копчета бяха досущ като на Бивиан, но се вираха невиждащо от раздърпаната вълнена глава.

– Сънувах чудовище. Пола се уплаши. Запах ѝ песничка да я утеша, но... мама се разкрещя. – Бивиан въздъхна тежко и размахна тревожно крачета. – Мама взе Пола и я затвори в тъмното място.

Кръвта на Кобая изстина.

– Пола беше на тъмното място? – попита предпазливо. – Само Пола, нали? Без теб?

Бивиан пак отпусна глава на рамото му и къдриците ѝ се разпиляха по гърдите му.

– Без мен – прошепна тя. – Аз бях много, много тиха и мама ме остави да спя... този път.

Въздишка, която не бе усетил, че е стаил, се изтръгна от гърдите на Кобая.

– Добро момиче!

Косата му падаше върху нейната и косите им се смесваха като конци от еднакви чилета. Зарадва се, че Бивиан не вижда лицето му, защото успя да се овладее едва след няколко секунди. Потуши страха и гнева си и възвърна спокойната нежност, с която винаги се отнасяше към сестра си. Най-сетне много внимателно я пусна на земята и ѝ намигна.

– Ето. – С попресилена усмивка извади сребърна монета от джоба си и я вдигна така, че да заблести на слънцето. – Знаеш ли кой ми я даде?

Бивиан прегърна по-здраво куклата си и розовите ѝ устни ахнаха благоговейно.

Кобая завъртя монетата между пръстите си.

– Виждаш ли големите мачти ей-там, на последния док? Това е „Неукротимия“. Има три мачти, три палуби и по сто оръдия от двете страни. Кралят на Крита го е построил. Той е най-хубавият кораб в морето!

Очите на Бивиан се залутаха между белите платна и сияйното злато, търсейки какво ѝ сочи Кобая.

– Това ли е корабът на крал Бейд?

– Най-големият му кораб! Побира сто момиченца като теб и пак остава място за петнайсет коня и сто котки. – Тя възторжено ахна и той се усмихна. – И за Пола.

– Леле! – Детето ококори доверчиво очи. – И ти беше на този кораб?

– Да. Снощи помагах да го натоварят и докато оставях една щайга в трюма, надникнах през люка към морето. И знаеш ли какво видях? – Брат ѝ се наведе и ѝ прошепна: – Русалка!

Сините очи на Бивиан се разшириха смаяно.

– Истинска?

– Да, истинска. Бе дошла да види най-красивия кораб на краля. Зелени люспи я покриваха от раменете до опашка-

та. Носеше рокля от водорасли и перли. Очите ѝ бяха бледи като звезди върху водата, а косата ѝ беше досуш като твоята. – Кобая подръпна нежно къдриците ѝ и Бивиан се разкикоти. – Каза ми, че ѝ харесвам и иска да ме отведе на дъното на океана, за да бъда само неин. Аз обаче ѝ отвърнах, че за нищо на света няма да изоставя сестра си, и тя ме пусна. – Той шеговито поклати пръст. – Обеща ми да ми даде част от съкровищата си, ако аз ѝ дам нещо в замяна. И знаеш ли какво пожела?

– Целувка! – възкликна Бивиан.

– Да. Целунах я, а тя ми подари тази сребърна монета. Е, разказах ти историята, малка госпожице, а сега искам да склуча с теб същата сделка. Ако ми дадеш целувка, ще ти подаря монетата.

Бивиан се засмя, обви с ръце врата на Кобая и го целуна по двете бузи. Той я прегърна и ѝ подаде монетата.

– Истинска русалка ли беше, Кобая? Съвсем истинска? – попита момиченцето със светнало лице.

Сестра му беше най-красивата на света и Кобая не се стърпя и я прегърна отново, вдишвайки топлото ухание на косата ѝ.

– Отиди да си купиш закуска, Биви. Вземи бонбонче и за Пола. Аз ще поговоря с мама. – Той остави детето на земята и помахна на един моряк, който тъкмо минаваше край тях. – Роми? Към града ли отиваш?

– Ай, млади Кобая. Какво да направя за теб?

– Заведи сестра ми до сергията с кексчетата и ѝ помогни да си избере най-хубавото. Не ѝ позволявам да ходи сама в града – усмихна се Кобая на стария моряк.

– Разбира се. – Зелените очи на Роми проблеснаха сред бръчките и бялата брада. – Хайде, девойче. О, как се казва куклата ти?

– Пола! – Бивиан хвана доверчиво ръката на Роми, обърна се и погледна през рамо. – Обичам те, Коби! До скоро! – извика и тръгна със стареца, прегърнала парцалената си кукла.

Кобая изопна рамене, проследявайки с поглед как сестра му подскача весело край редицата къщи. Роми пое към пазара край доковете, където бяха закотвени големите кораби, говорейки щастливо на момиченцето. Не след дълго двамата изчезнаха сред гъмжилото на пристанището, ала Коби про-

дължи да се вира, представяйки си, че мярва златните ѝ къдрици сред хорското море. Най-сетне въздъхна, обърна се и влезе в колибата.

Прогнилата врата изскърца на ръждясалите си панти. Задушлива миризма на катран и уиски изпълваше тъмната запусната стаичка. Стъклото на прозореца бе напукано и покрито с паяжини. Плътен слой мръсотия покриваше дървения под. Избелял килим на червени и сини ивици лежеше унило върху него. Изглеждаше набръчкан и безжизнен, все едно е умрял, мъчейки се да изпълзи на свобода. Масата в средата на стаята се крепеше несигурно върху три разклатени крака и ръждясала кофа. В отсрещния край имаше голямо легло, което широкият излиян трикрилен параван не успяваше да скрие съвсем.

Единственото пъстро петно в тясната колиба бяха розовите панделки, завързани и сплетени несръчно върху паянтова дървена стълба. Краищата им висяха и се полюшваха като миниатюрни корабни платна. Стълбата, от чиито проядени стъпала се ръсеха стърготини, отвеждаше към тясна изданина под покрива на колибата. Върху нея бе кацнал плесенясал тръстикова матрак, застелен с износена покривка.

Дрезгав звук разтърси порутените греди на колибата. Кобая подскочи стреснато, неспособен да потисне отвращението, което го заля. Той се окуражи мислено и пристъпи навътре. Очите му се приспособиха към мрака и различиха повече подробности. Върху паянтовата маса лежеше жена и хъркаше толкова силно, че трите празни чаши върху плота подрънкваха. Косата ѝ бе посивяла от тегобите и годините, но туктам се виждаха жълтеникави кичури – бледи подобия на някогашния ѝ цвят. Бръчки обрамчваха очите ѝ като нокти на граблива птица, зъбите ѝ бяха сиви като камък. Тя изхърка отново, задави се и дланта ѝ несъзнателно обърса кривия ѝ нос.

Кобая се плъзна безшумно в стаята. Преглътна тежко и опипа петте сребърни монети в джоба си. Не искаше да я събужда. Дали да не ги остави до нея и да тръгне да потърси работа в града? Да щави кожи, да речем, в някоя кожарска работилница?

Жената изсумтя, пак се задави, извърна глава и изплю гъста хрчка на пода. Кръвясалото ѝ око се отвори едва-едва и

се насочи към Кобая. Тя изръмжа, вдигна глава от масата и го изгледа свирепо.

– Противен нехранимайко! Какво ме зяпаш като идиот? Дай ми парите!

Очите ѝ бяха мъртви, студени и зачервени. Единствено гневът ги държеше отворени. Жената протегна алчно ръка като хищна птица, стрелнала се да улови мишка.

– Да, майко – прехапал устни, Кобая усмири треперливия си глас и ѝ подаде петте сребърни монети.

Тя се озъби и ги сграбчи. Погледна ги, вдигна едната и я опипа недоверчиво. Изръмжа с поаленяло лице:

– Само пет? Трябва да са поне осем! Пак ли криеш пари, Кобая?

Произнесе последните думи толкова заплашително, че по гърба на момчето полазиха тръпки. Той прочисти гърло и заекна:

– Никога не съм носил повече от шест. Дадох едната на Бивиан да си купи закуска.

– Какво? – Майка му скочи на крака и разбута масата и стола. Вдигна ръка, замаяна от пиянската дрямка, и го повали на земята. – Не ѝ трябва закуска! И бездруго е охранена. Да можех да я продам като прасе... – изкрещя яростно тя. – Непрокопсаник! Също като баща си. Всеки ден благодаря на шестимата богове за бурята, която го удави в морето. Дано погълне и теб! Непотребен, ненужен.... безделник! – При всяка дума удряше и риташе момчето, свито на кълбо на пода. – Чуваш ли? Нищо не струваш! Трябваше да те удавя, когато те родих!

Той усещаше дъха ѝ, противно кисел от виното, усещаше калта по обувките ѝ и коравия ръб на полите ѝ, бръснещ кожата му като остър камък. Обзе го гняв и едва не размахаше пестници, но сви юмруци и ноктите му се забиха в дланите. Помисли си за Бивиан и какво ще ѝ стори майка им, обсебена от жажда за мъст. Насили се да не помръдва, понасяйки стоически ударите и ритниците.

– Кобая! – Истеричен вик отвън привлече вниманието им и ръката на майка му застина във въздуха. – Кобая! Бързо! Помогни на Бивиан!

Позна гласа на Роми, изпълнен с безумен страх. Скочи и хукна към вратата, забравил монетите и побоя. Майка му ре-

агира по-бавно, зашеметена от алкохола. Чу я да крещи след него за прахосаната монета, но не се обърна.

Из въздуха се носеше по-остра миризма на риба и мокри рибарски мрежи, а утринното слънце сияеше по-ярко. Кобая се спусна по улицата, вперил очи в Роми. Възрастният моряк стоеше на площада и крещеше с пълно гърло. Лицето му беше бяло като платно.

– Кобая! Бързо! Само за момент погледнах настрани, кълна се! Биви каза, че отива да види дали русалката е още край корабите. Не разбрах какво говори, но се втурна към пристанището... Не успях да я настигна в тълпата...

– Къде е тя?

Кобая тичаше и разблъскваше минувачите.

– На брега, под кея! – посочи Роми с разтреперан пръст и подивели от ужас очи.

Без да губи нито миг, момчето се спусна напред към доковете, където бяха закотвени големите кораби. Тичаше с все сили, улавяше се за стълбовете, за да взема по-бързо завоите, забравил гнева и болката от побоя, загрижен единствено за сестра си. Прескачайки стъпалата към брега по три наведнъж, най-сетне забеляза група моряци и работници, струпали се до висок пилон, над който надвисваха сиви скали. Сърцето му биеше уплашено. Отказа се от стълбите и заподскача от камък на камък по зъбера. Накрая тупна тежко върху мокрия пясък долу. Чу корабните камбани да звънтят като молитвен призив, примесени с далечните викове на уличните търговци, но малобройната тълпа на брега пред него беше притихнала. Задъхан, той разблъска хората, които неохотно се отдръпваха да ми сторят път. Пристъпи крачка напред, после втора, ужасен от това, което ще види. Точно преди да застане пред множеството, здрава ръка го улови за лакътя и го възпря.

– Не ходи там, момче – каза му мъж с гъста червена брада.

Кобая погледна към морето. Сред скалите бе коленичил моряк, стиснал старо зелено одеяло. Метна го върху земята, но то не докосна пясъка, а се просна върху нещо под него.

– Бив... не... Бив! Сестра ми се нуждае от мен – изрече на пресекулки Кобая.

Езикът му се бе втвърдил като престояла овесена каша. През телата на моряците забеляза черна обувчица да надни-

ча изпод края на одеялото. Вълните я облизваха, пяната им пръскаше по излиялата кожа, ръждясалата катарамата висеше от окаляната кашка. Най-обикновена обувчица на дете.

– Сестра ти? – Мъжът бе опрял длан в гърдите му. Кобая не знаеше кога е опитал да пристъпи напред. – Познаваш момиченцето?

– Казва се Бивиан. Това е сестра ми – заекна Кобая с вледенено сърце.

Защо говореха така за нея. „Момиченцето“? Не разбираха ли, че трябва да ѝ помогне. Защото е уплашена и се нуждае от закрила. Гняв и ужас завладяха Кобая, обляха го като гореща, като студена и пак като гореща вълна, туптяща във вените ми. След миг проумя, че възрастният мъж носи небесносинята роба на богинята Дуайна. Явно беше жрец.

– Отиде да си купи закуска. Дадох ѝ монета. Каза, че ще се върне. Ще се върне скоро... – Погледна пак към одеялото, насилвайки се да осмисли случващото се. – Тя се нуждае от мен.

Вдигна трепереща ръка и блъсна жреца по рамото, но възрастният мъж сякаш бе от камък.

– Сестра ти... Ужасно съжалявам, синко. Подхлъзнала се е от пилоните – въздъхна той и добави, сякаш това обясняваше всичко: – Стана бързо.

Кобая падна на колене. Светът около него се завъртя, в гърлото му се надигна горчилка.

– Казах ѝ, че съм видял русалка... Но това беше просто история... просто... Всемогъща Дуайна, не!

– Не се обвинявай – прошепна жрецът, хванал раменете му. – Пилоните са хлъзгави от морската вода. Хората не са я забелязали как се катери. Стана бързо, никой не успя да помогне. Трябва да потърсим утеха от Дуайна Милосърдната. Моли се, млади момко. Тя ще ти дари покой.

Прекъсна го пронизителен крясък, процепил въздуха. Разблъсквайки хората с лудешки, пьянски движения, майката на Кобая изскочи на скалистия бряг, свила юмруци.

– Бивиан! Момиченцето ми! – изпищя безумно и след миг гневът ѝ се насочи към сина ѝ: – Кобая, безполезно, гнусно хлапе. Къде беше? – изкрещя тя. – Ти ѝ даде парите! Някой я е блъснал, за да ѝ ги вземе! Ти си виновен! – Жрецът се помъчи да възпре пороя от удари, сипещ се върху главата и раменете на Кобая. – Противно нищожество! Ти я уби!

Зашеметен, Кобая дори не вдигна ръка да се защити. Тя го налагаше безмилостно и остра болка пронизваше гърба, ръцете, лицето му. Жрецьът сграбчи китките на разбеснялата се жена и я принуди да прекрати побоя, но не успя да я накара да замълчи.

– Глупаво, безполезно дете! Бивиан бе единственото добро нещо, което имахме на този свят, а ти я уби!

Уби я!

Думите на майка му отекнаха в главата му. Кънтяха в ушите му и не можеше да ги прогони, ала тялото му реагира да се освободи от тях и повърна жлъчка върху пясъка. Крясъците на майка му се превърнаха в истерични, неразбираеми хули. Кобая дори не забеляза как двама моряци я повлякоха към града.

Вдиша дълбоко. Озърна се замаяно и забеляза парцалената кукла, попаднала в една локва. Сред целия хаос платнената глава с очи, сини като незабравки, съумя да му се усмихне леко. Кобая протегна ръка и издърпа куклата от водата.

Жрецьът на Дуайна му помогна внимателно да се изправи.

– Хайде, млади момко. Ще те заведа у дома. Трябва да подготвим...

– Не.

Старият жрец примигна объркано.

– Какво „не“?

Кобая извади последните монети от джоба си и го сложи в дланта му.

– Вземи ги... За погребението. Но... не позволявай на мама да присъства. Обещай ми!

– Ще се погрижа за погребението, синко, но не мога да обуздая майка ти – отвърна смутено жрецьът.

– Да – кимна вдървено той. – Дори Дуайна не би могла.

Стисна благодарно ръката на жреца и се извърна, притиснал парцалената кукла към гърдите си. Тръгна вцепенено към доковете. Проправяше си път през гъмжилото, без да вижда лицата на хората, а виковете на моряците и докерите ехтяха като безсмислено ехо около него. Бивиан. Най-доброто нещо, което имаше на този свят. Спомни си радостната ѝ усмивка, когато я учеше да чете, да слива буквите в думи. Беше толкова умна, толкова будна. Задаваше му въпроси, когато ѝ разказваше истории, за да я разсмее.

Без работа, без дом. Без сестра, която да закриля. Имаше само обезумяла майка, чиито пиянски пристъпи рано или късно щяха да убият и двамата. Кобая прегърна по-здраво куклата. Вълнената ѝ коса бе подгизнала от водата, но съшитата ѝ усмивка не трепваше, застинала завинаги върху лицето. Изведнъж Кобая долови вик, долитащ сякаш от много далеч. Познат глас, груб и грапав като старо дърво, крещеше името му. Окопоти се и видя, че е застанал пред мостик и се взира сляпо в бурното море. Колко ли бе вървял? Нямахе представа...

– Кобая? – Господин Вост най-сетне го изтръгна от вцепенението. – Какво правиш тук, момче? Тъкмо вдигахме мостика. Готови сме да отплаваме. – Старият боцман огледа загрижено Кобая – разчорлената му коса, бледото му лице, вързопчето в ръцете му. Попита по-тревожно: – Добре ли си, момче?

– Сериозно ли говорехте, сър – попита през сълзи Кобая, – като ми предложихте да дойда с вас?

Вост кимна изненадано.

– Да, трябвават ни още ръце. Но се налага да подпишеш за цялото плаване. Шест месеца, че и повече. Какво става, Коби? Да не би да изгуби момичето? – Старият моряк се подсмихна любопитно, предвкусвайки тъжна история за нещастна любов.

– Нещо такова – отвърна той, без да си прави труда да поправа грешката му. – Запиши ме, Вост. Идвам с вас.

Вирна брадичка, пъхна под мишница парцалената кукла и улови ръката на Вост, протегната да го издърпа по мостика.

Старият мъж не му зададе повече въпроси, а каза кратко:

– Вече си моряк, Кобая от Лъвската арка!

Слънцето озаряваше необятния простор на океана, ширнал се пред града. Блещукаше по пяната на хиляди вълни и огряваше корпусите и палубите на масивните кораби, порещи разбуненото море. Галеонът „Неукротимия“ се отдели от дока като плещест бик, тромав и непохватен в плитчините. Под съпровода на моряшките песни и възгласи корабът разгъна платна да улови утринния вятър и те се разпериха като широки арки над горната палуба. Ангелски криле. Кобая не откъсваше очи от тях, докато помагаше на моряците да изоп-

нат въжетата на платното върху гика на мачтата. Крилете на Бивиан.

Продължи да се вира в платната на „Неукротимия“, докато корабът навлизаше в открито море. Не откъсна очи от тях и когато уловиха ранобудния вятър и градът на Лъвската арка и единственият му познат живот останаха далеч зад гърба му.